

[Statsministeren.]

ved at forringe den sygedagpengeordning, som også i dag har været diskuteret, og som netop nu skal træde i kraft. Det er den tendens, der lå i disse konkrete forslag og i de store uspecificerede besparelser i øvrigt, som regeringen ikke kunne acceptere.

Den anden grund, man har fremført fra oppositionens side, er, at man ikke kunne acceptere de forslag om særlige skatteforhøjelser, som var med i regeringens forslag, og som netop nu blev diskuteret igen. Vi må imidlertid fastholde, at når vi skærer dybt på områder, som ikke helt kan undgå at berøre de svagere stillede i samfundet, så er det rimeligt, at vi samtidig inddrager de grupper, som har en bedre økonomisk bærekraft.

For der har, som økonomi- og budgetministeren sagde det, været tale om en skæv udvikling i beskatningen. Når vi i løbet af en kort årrække f. eks. har flerdoblet indkomst- og forbrugsskatterne, mens selskabsbeskatningen og formueskatten kun har vist en meget begrænset stigning, ja, så må det være rimeligt at foretage en beskeden justering på disse områder. Derfor mener jeg ikke, at hr. Hilmar Baunsgaard og hr. Nyboe Andersen har ret i deres betragtninger. Det er nogle ganske rimelige ændringer, vi her lægger op til.

Vi fandt det heller ikke rimeligt i den øjeblikkelige finansielle situation at skride til en yderligere — og jeg understreger yderligere — forbedring af de i forvejen meget liberale afskrivningsregler. Jeg vil også godt understrege: ikke i den øjeblikkelige finansielle situation.

Lad mig til slut pege på den lære, jeg mener vi bør drage af de problemer, vi har været stillet over for. Udviklingen på bygge- og boligområdet peger efter regeringens opfattelse i retning af, at der er et behov for meget hurtigt at få fastlagt en langsigtet boligpolitik. Problemerne skal jo nu forhandles i folketingets boligudvalg, og jeg skal ikke her gå i enkeltheder, men blot

pege på nogle af de punkter, som er væsentlige for regeringen.

For det første må der ske en reduktion af de meget betydelige direkte og indirekte tilskud, der ydes til bygge- og boligsektoren. Herom er der vist meget udbredt enighed i salen. For det andet må vi sikre en ligelig behandling af alle boligformer. For det tredje bør vi tage fat på de områder, hvor de nuværende forhold synes at nære inflations-tendenser. For det fjerde må vi lægge vægt på, at der skabes mulighed for et tilstrækkeligt almennyttigt byggeri til en leje, som befolkningen kan betale, og at der samtidig fortsat — jeg siger udtrykkeligt fortsat — skal være mulighed for, at så mange som muligt kan få eget hus, hvis de ønsker det.

Der må tages store sociale og menneskelige hensyn i boligpolitikken. Regeringen og socialdemokratiet har ikke ønske om at medvirke til ændringer af en sådan karakter, at de tvinger folk til at flytte fra deres bolig, hvad enten der er tale om en lejlighed eller et parcelhus.

Den anden lære, vi har draget, er, at omfattende, kortsigtede besparelser eller nedskæringer er et meget u hensigtsmæssigt instrument. Heri er jeg ganske enig med fru Grethe Philip, der også var inde på den betragtning. Vi bør sætte alle kræfter ind på at undgå den slags i fremtiden. Derfor lægger vi afgørende vægt på, at vi nu i stedet koncentrerer os om at sikre en bedre planlægning og prioritering på længere sigt. Men denne bestræbelse indgik, som økonomi- og budgetministeren har peget på det, i virkeligheden også med stor vægt allerede i regeringens oplæg af 9. februar, og jeg kan egentlig godt beklage, at interessen for de kortsigtede besparelser blev så dominerende, at disse langsigtede betænelser ligesom gled i baggrunden. Det er nemlig her, de egentlige perspektiver ligger. Jeg ved godt, at der tidligere har været talt en del om disse tanker. Regeringens udspil er imidlertid et forsøg på at iklæde tankerne kød og blod, og vi håber, at alle folketingets partier